

doodsch. Ook de zee maakt dezen indruk op ons! Onwillekeurig denkt men aan de verzonken steden Sodom en Gomorra. Hoe zal het leven hier gebruiſt hebben in zonde en ongerechtigheid. Maar thans is alles dood en ſtil!

Toch, onze overdenkingen konden ons niet verhinderen in het blauwe water een bad te nemen, ten einde de zout- en zwavelachtige uitwerking er van op ons lichaam te beproeven. Zonder gevaar van zinken kan men op het water gaan liggen, daar het specifieke gewicht er van zeer hoog is. Wij hadden echter niet gemerkt, dat de zon bijna onderging, en onze gids waarschuwde ons om wat haast te maken, omdat het gevaar niet uitgesloten was den rechten weg te verliezen, wanneer de duisternis inviel. Wij beſtegen dus onze rijtuigen, en voort ging het in gesticte draf naar huis. Na eenigen tijd zoo gedraafd te hebben, begon onze koetsier vervaarlijk te ſchreeuwen. Wij keken naar buiten, en bemerkten, dat het eerste rijtuig, waarin twee dames zaten, omgekeerd was, en door den ſchok een der beide reizigsters in het moeras geſlingerd was. Natuurlijk ſnelden wij er heen, en waren zeer verblijd ſpoedig te kunnen vaſtstellen, dat niemand zich bezeerd had.

Nadat de koetsier wagen en paarden weer op den harten grond gebracht had, werden de gebroken deelen met touwen aan elkander gebonden, en verder ging het in draf om den verloren tijd in te halen. De ſchemering was reeds ingevallen, toen wij weder aan de beek Krith kwamen, die wij doortrekken moesten. Ons rijtuig was het eerst aan de beurt. Met woest ſchreeuw en wreede zweepslagen joeg de koetsier de paarden in het water, maar midden in den vloed bleven zij ſtaan, totdat zij, door nog heviger slagen tot meerdere krachtsinſpanning aangevuurd, er weer in slaagden het rijtuig voort te trekken en ons veilig aan den anderen oever te brengen. Met het tweede rijtuig ging het op gelijke wijze, alleen met dit verſchil, dat noch ſchreeuw, noch slagen de dieren één ſtap verder konden brengen, en de inzittenden elk oogenblik gevaar liepen een koud bad te zullen krijgen! Ten ſlotte kwamen twee koetsiers door het water waden, en droegen de in angst verkeerenden naar den oever. Ook het

DE ROOS VAN JERICO.

Geopend.

Gesloten.

De Roos van Jericho is geen roos en groeit niet bij Jericho, en is toch een merkwaardige plant, een voorbeeld van Gods zorg voor het plantenleven. Arabië is haar vaderland, in Zuid-Palestina en Noord-Afrika komt ze ook voor, en zij leeft in ſteppengebied; dus in zulk land, dat slechts in enkele tijden van het jaar regen heeft, en voorts ten prooi is aan langdurige droogte. In den regentijd groeit de *Anastatica Hierichontica*; dan bloeit ze met kruisbloemen en draagt vruchten in den vorm van dubbele peultjes. Maar dan komt de droge tijd; ze krimpt ineen van de droogte; haar wortels laten los in den drogen grond, en de geheele plant wikkelt zich op tot een kluwen, dat door den wind vooribewogen wordt en onderweg de zaadjes verliest. Komt de plant daarbij ergens in het water terecht, dan halen haar wortels weer vochtigheid op, en in korten tijd heeft alles zich weer hersteld en gesticte, en de plant begint een nieuw leven, terwijl de verloren zaadjes als de regentijd komt, nieuwe planten kunnen geven.

In den tijd der Kruistochten is de Roos van Jericho naar Europa meegebracht, en het is geen wonder, dat men ze genomen heeft als een zinnebeeld der opstanding. En in dien donkeren tijd heeft ook het bijgeloof er zich meester van gemaakt. In den Kerſtnacht, zoo weer verteld, begint de plant uit zichzelf te groeien en te bloeien; het huis, waarin ze bewaard wordt, is veilig tegen den bliksem. Waarzeggers en tovenaars maakten voor hun dwaasheden ook gebruik van de plant, die toch niets anders begeert dan de erkenning van de wijsheid des Scheppers, die ook in de dorre ſteppe de planten het leven mogelijk maakt.

A. L.

vierde rijtuig was een zelfde lot beſchoren, zoodat wij verheugd waren allen veilig aan de overzij te zijn aangekomen. 't Was in één woord wreed zooals de arme dieren mishandeld werden, en de koetsiers waren zóó woedend, dat het niet raadzaam geoordeeld werd, hen daarover in deze oogenblikken te onderhouden.

Te voet gingen wij nu door het dorp naar ons hôtél, verblijd dit avontuur achter den rug te hebben.

Na het avondeten gingen wij naar onze kamers, en werden gedurende den nacht meermalen gewekt door het gehuil van de rond het dorp ſluipende hyena's en jakhalzen.

Den volgenden morgen om zes uur aanvaardden wij de terugreis naar Jeruzalem, en waren er nog getuige van, hoe een paard, dat den vorigen dag gestorven was, naar buiten geſleept werd, en eenvoudig overgelaten werd aan de uitgehongerde honden, hyena's en gieren. Ook langs den weg zagen wij meerdere reeds half verſlonden paarden en ezellijken liggen, en wij waren wát gelukkig, dat wij zonder verder ongeval Jeruzalem bereikten.

Ook nu nog bevindt zich halverwege Jeruzalem, de plaats der zegeningen Israëls, en Jericho, de vervloekte stad, (Joz. 6 : 26.) een herberg. Brengt ons die niet in herinnering de gelijkenis van den barmhartigen Samaritaan, die onze Heiland in Luk. 10 vertelt, waarin ook van een herberg geſproken wordt, waarheen hij, die door roovers overvallen werd, ter verzorging werd heengebracht?

Zoo is de Heere Jezus ook nu nog de eenige, waarlijk barmhartige Samaritaan, die innerlijk met ontferming bewogen over iederen mensch, dien Hij ziet liggen op den weg naar Jericho — het land der zonden, naderbij komt, diens wonden verbindt, en olie en wijn, typen van den Heiligen Geest en van vreugde, daarin giet. Ook dezen brengt Hij niet naar Jeruzalem, de godsdienstige stad, noch naar Jericho, de plaats der wereldlijke vreugde, maar naar de eenzame herberg, afgezonderd van het gewoel der wereld, en draagt zorg voor hem, tot Hij hem, als Hij wederkomt, afhaalt, om hem uit het land der vreemdelingschap te voeren in het heerlijke vaderland.